ja kõige laulmise ja hõiskamise läbi kostis temale ikka meele: „Ja ära püüa mitte pattu teha, ega Jumala käskude üle astuda."

Poisid saiwad selle peale Raekojasse liisuwõtmisele kutsutud. „Jakob, see ei oleks minule rõõmuks," oli wana-ema kodu ütelnud, „kui Sina soldatiks minema piaksid; mina tahan õiete palwet teha, et Sina ühe hea liisu wõtad." Noh, nummer, mida Jakob wõttis, oli üks wiimastest, nenda et wabaks-saamiseks kõik lootus oli, ja seltsilased kellel wähem õnne olnud, arwasiwad, tema wõiks weel ühe lisa-kannu anda. Aga Jakob oli waiksem ja jäi waiksemaks kui teised, ja ütles, tema tahta koju minna, et wanemad ja wana-ema ruttu teada saaksiwad, kuida temal õnn olnud.

Kui tema wiimaks teistega ühes koduteel oli, siis ütles tema tasa Melcher'ile: „Kas ei piaks meie poodi minema ja omad lillekimbud ära maksma?" „Halplane", ütles Melcher; „keegi ei mõtle seal enam nende paari lillekimbu peale; seda ei tunnegi nemad suure unniku juures! Küll nemad silmad teeksiwad, kui meie tuleksime ja ütleksime, et meie midagi wõtnud; siis saaksime ehk wiimaks weel Politsei kaela peale. Ei, nii rumalad meie ei ole. Miks nemad meile lillekimpusi ei annud? Meil oli ju hea tahtmine neid maksa. . ." Nenda lasiis Jakob ennast siis

ka waigistada ja läks teistega ühes koju-poole; aga teistega ühes laulnud ei ole tema sel õhtal mitte enam. Kodu oli suur rõõm tema õnneliku numre üle; ema pahandas ennast, et Jakob selle juures nii nukker oli ja weike õe kõrwale tõukas, kui see tema mütsi wõttis, kenat lillekimpu imeks panema ja argelt küsis, mis see küll maksnud olla.

Weikes poodis luges tädi Luise'ga, maja tütrega, sisewõetud raha ja korraldas ülejäänud lillekimpusi ja lintisi. „Meil piaks rohkem raha olema eht rohkem lillekimpusi, Luise," ütles tema pärast ülelugemist. „Mina olen homikul lilled kõik kasti lugenud, ja üks tükk punast linti puudub minul ka, mina tean, see ei olnud weel lahti leigatud." Luise ei tahtnud sellest ühtigi kuulda ja arwas, sellest ei olla enam õite aru saada nende paljude juures, mis müüdud olla; ka ei olla õnnetus koguni mitte suur, kui ka paar lillekimpu kadunud oleksiwad. Ema, kes ise enam mitte poodi ei tulnud, sai wiimaks pahaseks ja ütles: „Nenda läheks meie asjatallitus pea nurja, kui nii kerge meelega kahju peale waataksime; pahandaw on see juba iseeneseest, kui kõige pääwa muidu tõbe teinud oleme. Luise oli wäsinud püstiseismisest kõige pääwa ja paljust kisast ja kärast; tema oli oma tegewuse eest iseäranist kiitust ema poolt saada lootnud, selle-